

korn til Byg. Den ærede Minister erindrede urigtigt; vi have ikke nogen Lov, hvori der er Tale om „Blandingskorn“, thi Blandingskorn er en saa værdiløs Gjenstand i Forhold til reent, ublandet Korn, at det altid betales overordentlig slet; og der har aldrig været Noget, som har tænkt paa at sætte Blandingskorn ind i nogen Lov. Det, der staaer i Universitetsloven, er Beregningen efter Byg, og det, der nu er Tale om, er en Beregning, hvorefter de 4 Sædarter ere slaaede sammen. Nu er det ganske rigtigt, at vi begyndte i denne Sag, som vi i Reglen gjøre i alle Sager, med at søle os for. Jeg gjorde opmærksom paa det meget væsentlige Punkt, men hvorefter den ærede Minister ikke udtalte sig, at de forskjellige Lønningsbestemmelser i Loven, af Januar 1858 ere satte i Henhold til det mindre Tillæg, der blev givet ifølge Bygberegningen. Dette Forhold imellem Bestemmelsen af Lønningsfakterne og Tillæget efter Byg, eller hvad vi nu have, de 4 Sædarter, maa bestemt holdes fast, thi ellers forrykkes hele Spørgsmaalet. Jeg gjorde opmærksom paa, at Lønningsfakterne vilde være blevne lavere, naar denne mere fordeelagtige Sædberegning havde været sat ind i Loven af 1858; dette turde den ærede Minister ikke benægte, og han gik derfor over Spørgsmaalet og omtalte det ikke. Derimod gjorde den ærede Minister gjældende, at i den senere Lov om Lønningsstillæg for eet Aar havde man tillagt enkelte af de paagjældende Bestillingsmænd Andeel i den i sidstnævnte Lov opstillede Sædberegning; men i saa Henseende skal jeg gjøre opmærksom paa, at da den Lov blev vedtaget, da vidste enhver, uagtet Rapi- telstarten ikke var sat, at naar denne Sædberegning anvendtes paa Gagerne for det Aar, hvorefter Loven blev givet, saa vilde Følgen være, at Tillæget næsten slet ikke, eller ialfald kun meget ubetydeligt, vilde overstige det Tillæg, som de Vedkommende vilde faae efter Bygberegningen, der er stillet op i Loven af Januar 1858. Priserne vare saa lave dengang, at det, man gav dem ved at optage denne Bestemmelse dem angaaende i Loven for det enkelte Aar, saa at sige ikke vilde blive Mere eller Andet end det, de allerede havde efter Bygberegningen. Noget ganske Andet er det

imidlertid nu, da vi forhandle om en Lov, der skal staae for flere Aar, hvorefter den Grund, der sidst bevægede Thinget til at gjøre, hvad det gjorde, ikke kan komme til Anvendelse. Allerede for indeværende Aar, hvor man veed, at Priserne dog ikke ere høje, vil den Forandring, det vil bevirke, om Paragraphen vedtages eller ikke, ikke blive ganske liden. Jeg troer, at det, jeg har anført til Forsvar for, at lade Paragraphen udgaae, ikke er saaledes imødegaaet, at det skulde kunne bevæge Noget, der ikke allerede iforveien var bestemt paa at gjøre det, til at stemme for, at den bliver staaende. Jeg skal bestandig gjøre opmærksom paa, at hvis man skulde finde, at det kunde være rigtigt, at de Embedsmænd, for hvilke Loven af Januar 1858 er givet, bleve gjorte deelagtige i Sædberegningen, saa maa det skee ved den almindelige Revision af Loven, der er foreslaaet at skulle foregaae, inden den bliver 5 Aar gammel, og da maa Lønningsfakterne, dersom ikke Coniuncturerne til den Tid medføre, at man skal gaae højere, sættes i Forhold til den meer gunstige Sædberegning. Men ved at lade denne Paragraph blive i Loven kan man ikke komme til at sætte de paagjældende Lønningsbestemmelser, og derfor er det urigtigt at vedtage den. — Med Hensyn til hvad den ærede Minister anførte imod Udvalgets Forslag til en ny Paragraph istedetfor § 33, da skal jeg, efterat vi have hørt det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand for Holb. Amts 2den Valgkreds (Tscherning) holdt, søge at fatte mig meget kort. Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at det var ønskeligt netop for Præsten at modtage sin Løn af Beboerne selv. I saa Henseende gjorde den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) opmærksom paa, at efterhaanden som Religionsfriheden her i Landet bestod i længere Tid og udviklede sig, vilde der i de fleste Menigheder i de forskjellige Sogne være Beboere, som ikke hørte til Sognepræstens Menighed. Det lod imidlertid til, at den ærede Minister slet ikke havde bemærket, at der efterhaanden allerede er flere Beboere i Communerne, som ikke høre til Folkekirken; thi han gik ud fra, at der i Folkekirken kun endnu var Saa, som havde benyttet Sognebaandets Løsning til at søge en anden Menig-